

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Eduarda Wipplingera a soudkyně JUDr. Libuše Chudíkové a Mgr. Daniely Jeřábkové v trestní věci obžalovaného **D** ■■■■■ **K** ■■■■■, narozeného ■■■■■ v ■■■■■, při veřejném zasedání konaném dne 23. října 2018

takto:

K odvolání obžalovaného **D** ■■■■■ **K** ■■■■■ se podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 25. 7. 2018 sp. zn. 1 T 163/2017 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaný

D ■■■■■ **K** ■■■■■, narozený ■■■■■ v ■■■■■, trvale bytem ■■■■■, ■■■■■ ■■■■■
– ■■■■■, adresa pro účely doručování ■■■■■, ■■■■■ – ■■■■■,

se zprošťuje

podle § 226 písm. b) trestního řádu návrhu na potrestání Okresního státního zastupitelství v Klatovech sp. zn. ZK 226/2017 ze dne 11.10.2017, podle kterého měl dne 29. 9. 2017 v době kolem 10. 35 hodin řídit nákladní automobil tovární značky Fiat Ducato, RZ: ■■■■■, po silnici č. 186 ve Zborovech, části Nicov, okres Klatovy, ve směru na Plánici, a automobil řídil přesto, že rozhodnutím Městského úřadu Rokycany ze dne 23. 3. 2017, zn. MeRo/460/OD/17, které nabylo právní moci dne 16. 5. 2017, má uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu šesti měsíců, počínaje právní mocí rozhodnutí, přičemž věděl o tom, že rozhodnutím Městského úřadu Rokycany mu byl tento zákaz činnosti uložen, proti rozhodnutí si prostřednictvím svého zmocněnce podal odvolání, ale ač si musel být vědom, že v případě zamítnutí odvolání mu je řízení motorových vozidel zakázáno, do 29. 9. 2017 nezjišťoval,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

jak bylo odvolání vyřízeno, a to ani dotazem na svého zmocněnce, kterému bylo rozhodnutí doručeno, tudíž musel vědět, že již může mít trest zákazu činnosti uložen, a pro případ, že má trest zákazu činnosti uložen, byl srozuměn s tím, že tento zákaz porušuje,

tedy

měl mařit výkon rozhodnutí orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána,

čímž měl spáchat

přechin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

neboť v návrhu na potrestání označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem citovaným ve výroku tohoto rozhodnutí byl obžalovaný D■■■■ K■■■ uznán vinným přechinem podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit jednáním, které je shora popsáno ve výroku tohoto rozsudku.
2. Za uvedený přechin okresní soud uložil obžalovanému podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon mu podle §§ 81 odst. 1 a 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku.
3. Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Poukazuje na to, že je třeba uplatnit stejné argumenty jako proti prvému odsuzujícímu rozsudku. Obžalovaný totiž nesouhlasí se soudem prvého stupně a namítá, že se správním řízením neměl žádnou předchozí zkušenost a neměl ani žádnou konkrétní představu o délce trvání správního řízení. Proto se spoléhal na informace od zmocněnce a celou záležitost pustil z hlavy. Je tedy otázkou, zda za situace, kdy neměl žádnou informaci o výsledku odvolacího řízení, mohl být srozuměn s tím, že má pravomocně uložen trest zákazu činnosti. Obžalovaný se domnívá, že stejně tak mohl předpokládat, že odvolání mohlo být úspěšné a řídit se tedy vědomím, že žádný zákaz neporušuje. Současně bylo v odvolání poukázáno na předchozí usnesení Krajského soudu v Plzni a konkrétně na jeho odůvodnění v bodě 18).
4. Obžalovaný závěrem konstatuje, že i nadále je toho názoru, že pro nedostatek subjektivní stránky neměl být uznán vinným přechinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a měl být návrhu na potrestání zproštěn.
5. Když Krajský soud v Plzni jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu správnost výroku napadeného rozsudku, stejně jako řízení, které mu předcházelo, přihlížeje přitom k vadám, které jsou v odvolání obžalovaného rozsudku vytýkány, dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je důvodné.
6. Předně je třeba uvést, že Krajský soud v Plzni jako soud odvolací se zabýval touto věcí již jednou, a to ve svém rozhodnutí z 6.3.2018 sp.zn. 9 To 49/2018, kdy k odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušil tehdejší odsuzující rozsudek soudu prvého stupně z 16.1.2018 v celém rozsahu a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí podle § 259 odst. 1 trestního řádu.
7. Pro stručnost lze plně odkázat na odůvodnění citovaného usnesení Krajského soudu v Plzni z 6.3.2018, když základním důvodem pro zrušení tehdejšího odsuzujícího rozsudku bylo to, že popis skutku právě z hlediska subjektivní stránky stíhaného přechinu, a to jak ve skutkové větě výroku rozsudku, tak v jeho odůvodnění je nepřesný, nejednoznačný a nepřezkoumatelný.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

Okresnímu soudu bylo vytýkáno, že se právě subjektivní stránkou, tedy otázkou zavinění, dostatečně podrobně nezabýval.

8. Je třeba uvést, že okresnímu soudu bylo také uloženo doplnit dokazování, a to výsledkem zmocněnce obžalovaného svědka F█████, případně svědkyně F█████, u které obžalovaný bydlel, a dále bylo uloženo doplnit zprávy z České pošty a také od zaměstnavatele obžalovaného.
9. Pokyny k doplnění dokazování okresní soud splnil, pokud to bylo možné, neboť svědkyně F█████ výpověď odmítla, avšak pokud jde o hodnocení subjektivní stránky, tedy úmyslného zavinění stíhaného přečinu, které je nutné prokazovat, okresní soud znovu nedospěl podle názoru soudu odvolacího ke správným závěrům, a to i přesto, že kromě jiného odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 7 Tdo 498/2013. Je třeba uvést úvodem, že s tímto rozhodnutím se odvolací senát zcela neztotožňuje a že je třeba se zabývat tou situací, která nastala právě v tomto projednávaném případě, který byl řešen v rámci odvolacího řízení u zdejšího Krajského soudu v Plzni.
10. Pokud se ještě lze vrátit k předchozímu rozhodnutí zdejšího soudu z 6.3.2018, je třeba zdůraznit, že soudu bylo vytýkáno již to, jak byla formulována skutková věta napadeného rozsudku a je třeba připomenout, že i při druhém rozhodnutí okresní soud tuto skutkovou větu formuloval shodně. Přitom odvolací soud konstatoval, že z takto formulované skutkové věty nelze jednoznačně dovodit eventuální úmysl, neboť okresní soud uvádí, že následků jednání si musel být obžalovaný vědom, ovšem pouze v případě, že by došlo k zamítnutí jeho odvolání a poté soud uvádí, že obžalovaný tedy musel vědět, že může mít trest zákazu činnosti uložen.
11. Odvolací soud již při svém prvním rozhodnutí poukazyval na to, že závěr soudu o tom, že si obžalovaný musel být vědom toho, že může porušovat zákon, ovšem pouze v případě zamítnutí odvolání, je právě ve světle nutnosti dovodit eventuální úmysl nejasný a nepřesvědčivý.
12. Odvolací soud také konstatoval, že je třeba připustit, že pokud nějaká osoba podává opravný prostředek, tak zde musí jistě existovat ta varianta, že tato osoba je přesvědčena, že opravný prostředek může být úspěšný. Takovouto variantu nelze vyloučit ani v daném případě a samozřejmě může existovat i varianta opačná, tedy že opravný prostředek je podáván pouze proto, aby se protáhlo řízení. To ovšem nelze prokázat.
13. Odvolací soud také již tehdy konstatoval, že srozumění pachatele vyjadřuje aktivní volní vztah pachatele ke způsobení následku relevantního pro trestní právo, čímž je míněna vůle, která se projevila navenek, tj. chováním pachatele. Pachatel ovšem je vždy srozuměn s tím, že realizace jeho základního cíle předpokládá způsobení následku významného pro trestní právo, avšak tento následek je nechťeným, pouze vedlejším.
14. Podle trestně právní teorie na srozumění ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku lze usuzovat z toho, že pachatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si pachatel představoval jako možný, a to ať už šlo o jeho vlastní zásah nebo o zásah někoho jiného.
15. Odvolací soud také tehdy poukazyval na druhý odstavec § 15, kde je učiněn pokus o výklad srozumění za použití pojmu smíření a již tehdy zdůraznil, že toto ustanovení není rozhodně kompletní definicí srozumění, ale má podstatný význam pro řešení otázky, zda lhostejný vztah k následku lze považovat za srozumění s následkem. Současně již tehdy odvolací soud konstatoval, že v praxi, i v literatuře se názory různí, avšak převládají takové názory, že skutečný vztah lhostejnosti k následku, tedy tzv. pravá lhostejnost nestačí k naplnění volní složky nepřímého úmyslu. Podle ustálené praxe i teorie je eventuální úmysl prokazován tehdy, jestliže pachatel skutečně zásadně nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by následku, který si představoval jako možný, mohla zabránit.
16. Pokud pak vezmeme v úvahu konkrétní případ, tedy jednání, pro které je obžalovaný stíhán, tak ten, jak od počátku tvrdí, naopak počítal s tím, že může být jeho odvolání úspěšné a že tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

nedojde ke vzniku následku, který je relevantní pro trestní právo.

17. Je samozřejmé, že subjektivní stránka musí být prokazována konkrétními důkazy. V dané věci byla situace taková, že u prvostupňového řízení a samozřejmě ani u druhostupňového správního řízení nebyl obžalovaný přítomen. Již před řízením prvostupňovým si totiž zvolil zmocněnce a také věděl a počítal s tím, že veškerá rozhodnutí budou zmocněnci doručována. To se stalo při rozhodnutí v prvním stupni a obžalovaný byl se zmocněncem domluven, že ten mu bude samozřejmě sdělovat výsledek řízení. K tomu také došlo, kdy po telefonické domluvě, když bylo rozhodnuto v prvním stupni, se setkal obžalovaný se zmocněncem, který mu zavolaal, a domluvili se, že bude podáno odvolání. Současně se domluvili, že jakmile bude o odvolání rozhodnuto, zmocněnec bude svého klienta, tedy obžalovaného informovat.
18. Jediné, co lze klást obžalovanému „za vinu“, je to, že zmocněnec neinformoval o tom, že 1. dubna, tedy poté, co bylo již podáno odvolání, změnil telefon, neboť nastoupil k jinému zaměstnavateli, jak to vyplývá z písemností na č.l. 99 a 103 spisu a ten mu od 1. dubna 2017 dal nový mobilní telefon. O tomto novém telefonickém spojení skutečně obžalovaný zmocněnce neinformoval. Proto zmocněnec svědek P [REDACTED], pokud mu bylo doručeno rozhodnutí o zamítnutí odvolání, ještě ten den telefonoval obžalovanému, ovšem měl staré telefonní číslo, takže se mu nedovolal, pak to zkusil podle jeho výpovědi ještě další den a jelikož k žádnému telefonickému spojení nedošlo, poslal rozhodnutí o zamítnutí odvolání, tedy druhostupňové rozhodnutí ve správním řízení, obžalovanému na adresu, kterou znal i z přestupkového spisu, tedy konkrétně na adresu, kterou uvedl obžalovaný i v trestním řízení jako adresu pro doručování, a to [REDACTED] - [REDACTED]. Je třeba zdůraznit a vyplývá to ze sdělení pošty, že na tuto adresu bylo obžalovanému doručováno, byť na schránce nebylo jeho jméno a že na této adrese i v roce 2017, tedy v první polovině roku, dvakrát převzal zásilku, ovšem tím způsobem, že zásilka byla vždy uložena na poště. K tomu je třeba připomenout, že stejným způsobem byl vyrozuměn obžalovaný i o veřejném zasedání u tohoto odvolacího soudu a stejným způsobem si tedy uloženou zásilku na poště vyzvedl.
19. Odvolací soud právě proto při svém prvním rozhodnutí požadoval doplnění a tedy vysvětlení pošty, proč ve třetím případě, tedy právě v případě, kdy mu příslušné rozhodnutí zasílal zmocněnec svědek P [REDACTED], nebylo toto doručeno a ze sdělení pošty na č.l. 87 spisu vyplývá, že k tomu nedošlo proto, že zásilka od pana [REDACTED] nebyla podána „se službou uložit“.
20. To byl tedy jediný důvod, proč se nepodařilo rozhodnutí odvolacího orgánu obžalovanému doručit. Byl to samozřejmě nedostatek na straně obžalovaného, avšak ten vycházel z toho, že i v předchozích případech mu na tuto adresu, kterou uvedl jako adresu doručovací, bylo doručováno, a to právě tak, že si vždy zásilku vyzvedl na poště. To, že jeho zmocněnec svědek P [REDACTED] zásilku podal jiným způsobem, tedy nepodal ji tzv. se službou uložit, obžalovaný nemohl vědět a samozřejmě to není chyba ani svědka P [REDACTED], který to rovněž nevěděl.
21. Za této situace ovšem podle názoru odvolacího soudu nelze dovodit, eventuální úmysl, neboť ten skutečně představuje aktivní volní vztah pachatele ke způsobení následku relevantního pro trestní právo. Takový volní vztah ze strany obžalovaného ovšem nelze vzhledem k tomu, co bylo shora uvedeno, podle názoru odvolacího soudu prokázat a naopak odvolací soud je toho názoru, že jde o zavinění ve formě vědomé nedbalosti, tedy že obžalovaný věděl, že svým jednáním, tedy tím, že řídí motorové vozidlo a nezná výsledek odvolacího řízení, může porušit zájem chráněný trestním zákonem, avšak bez přiměřených důvodů spoléhal, že k tomu nedojde. Spoléhal totiž, a to oprávněně, že zmocněnec mu obratem sdělí výsledek odvolacího řízení, k čemuž ovšem z důvodů, které byly shora uvedeny, nedošlo. Podle názoru odvolacího senátu nejde tedy ani o nepravou lhostejnost, která by za určitých okolností mohla být zařazena do pojmu eventuálního úmyslu a která vyjadřuje ze strany pachatele aktivní a kladné stanovisko k oběma možnostem. Takové aktivní kladné stanovisko k oběma možnostem, tedy i k možnosti, že obžalovaný řídí v době, kdy má již pravomocně uložený trest zákazu činnosti, nelze jednoznačně prokázat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

22. Jak bylo již konstatováno, podle názoru odvolacího soudu lze z provedených důkazů dovést maximálně zavinění ve formě vědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a takové zavinění ke spáchání stíhaného přečinu nestačí.
23. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je to uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 23. října 2018

JUDr. Eduard Wipplinger v. r.
předseda senátu